

Uchwała Nr XXXIV/731/2016

Rady Miasta Rzeszowa

z dnia 22 listopada 2016 r.

w sprawie nadania nazwy rondu na terenie miasta Rzeszowa

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 13, art. 40 ust.1, art. 41 i 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2016r. poz.446 z późn. zm.)

Rada Miasta Rzeszowa uchwała, co następuje:

§ 1

Nadaje się nazwę „Rondo im. Danuty Siedzikówny ps. „Inka”” rondu położonemu u zbiegu ul. W. Zbyszewskiego, ul. Ofiar Katynia i ul. F. Kotuli oznaczonego na załączniku do niniejszej uchwały.

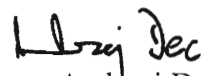
§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Rzeszowa.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego.

Przewodniczący
Rady Miasta Rzeszowa

Andrzej Dec

UZASADNIENIE

Z wnioskiem w sprawie nadania nazwy ronda im. Danuty Siedzikówny ps. „Inka” zwróciła się Rada Osiedla Krakowska Południe.

Działki zajęte pod proponowaną nazwą ronda stanowią własność Gminy Miasto Rzeszów.

BIOGRAFIA

DANUTA SIEDZIKÓWNA ps. „Inka” (1928-1946) - sanitariuszka 4 szwadronu odtworzonej na Białostocczyźnie V Wileńskiej Brygady AK, w 1946 w 1 szwadronie Brygady działającym na Pomorzu, pośmiertnie mianowana podporucznikiem Wojska Polskiego. W grudniu 1943 razem z siostrą Wiesławą wstąpiły do AK, gdzie odbyła szkolenie medyczne. Od października 1944 pracowała jako kancelistka w nadleśnictwie Hajnówka, w czerwcu 1945 została aresztowana za współpracę z antykomunistycznym podziemiem przez grupę NKWD-UB. Została uwolniona z konwoju przez operujący na tym terenie patrol wileńskiej AK Stanisława Wołonceja „Konusa”, następnie jako sanitariuszka podjęła służbę w oddziale „Konusa”, a potem w szwadronach por. Jana Mazura „Piasta” i por. Mariana Plucińskiego „Mścislawa”. Przez krótki czas jej przełożonym był także por. Leon Beynar „Nowina”, zastępca „Łupaszki”, znany później jako Paweł Jasienica. Danuta Siedzikówna przybrała wówczas pseudonim „Inka”. Na przełomie 1945/1946, jako Danuta Obuchowicz, podjęła pracę w nadleśnictwie Miłomłyn. Wiosną 1946 nawiązała kontakt z ppor. Zdzisławem Badochą „Żelaznym”, dowódcą jednego ze szwadronów „Łupaszki”. Po śmierci „Żelaznego” 28 czerwca 1946, została wysłana przez jego następcę, ppor. Olgierda Christę „Leszka”, po zaopatrzenie medyczne do Gdańska. Rankiem 20 lipca 1946, w mieszkaniu przy ul. Wróblewskiego 7 we Wrzeszczu, w jednym z lokali kontaktowych V Brygady Wileńskiej, „Inka” została aresztowana. Została umieszczona w pawilonie V więzienia w Gdańsku jako więzień specjalny. Podczas śledztwa była bita i poniżana mimo to odmówiła składania zeznań obciążających członków brygad wileńskich AK. Danuta Siedzikówna została skazana na śmierć 3 sierpnia 1946 przez Wojskowy Sąd Rejonowy. Wyrok został wykonany 28 sierpnia 1946. Danuta Siedzikówna została zastrzelona o godz. 6:15 strzałem w głowę w więzieniu przy ul. Kurkowej w Gdańsku. Według relacji przymusowego świadka egzekucji, ks. Mariana Prusaka, ostatnimi słowami „Inki” było: *Niech żyje Polska! Niech żyje „Łupaszko”!*. Postanowieniem z 10 czerwca 1991 Sąd Wojewódzki w Gdańsku, na mocy przepisów ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, uznał wyrok Wojskowego Sądu Rejonowego skazujący Danutę Siedzikównę za nieważny. Miejsce pochówku Danuty Siedzikówny do 2014 było nieznane. We wrześniu 2014 roku w ramach prac zespołu ds. poszukiwań nieznanymi miejscami pochówku ofiar terroru komunistycznego IPN na Cmentarzu Garnizonowym w Gdańsku odnaleziono nieoznaczony grób, w którym, jak przypuszczano, spoczywały szczątki Danuty Siedzikówny oraz rozstrzelanego z nią Feliksa Selmanowicza. W odniesieniu do Danuty Siedzikówny informacja ta została ostatecznie potwierdzona 1 marca 2015 roku.

Załącznik do uchwały
Nr XXXIV/731/2016
Rady Miasta Rzeszowa
z dnia 22 listopada 2016r.

